

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **B. G.**, nar. , státní příslušnost , t. č. Zařízení pro zajištění cizinců B., B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2015, č. j. OAM-15/LE-BE02-BE02-PS-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2015, č. j. OAM-15/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 26. 5. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, když rozhodl, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013 a usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.

Žalobce uvádí, že důvodem jeho zajištění je podle napadeného rozhodnutí skutečnost, že je v schengenském informačním systému veden jako nežádoucí osoba, přičemž toto rozhodnutí vydal jiný členský stát poté, co žalobce vzal zpět svou žádost o mezinárodní ochranu a uložil žalobci zákaz vstupu na území všech členských států Evropské unie v trvání tří let, o čemž však žalobce dle vlastního tvrzení nevěděl. Ze země původu utekl ze strachu z pronásledování z důvodu krevní msty. Jak uvedl žalovanému u pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany, jeho otec v minulosti spáchal vraždu, za kterou si odpykává trest odnětí svobody, a rodina zavražděného se chce za smrt příbuzného pomstít fyzickou likvidací žalobce. Situace je natolik vyhrocena, že žalobce se rozhodl vyhledat ochranu v jiném státě. Je si vědom toho, že překročil neoprávněně hranice členských států Evropské unie, v jeho situaci mu ale dle jeho tvrzení nic jiného nezbylo.

Pokud se jedná o odkaz na rozporná tvrzení žalobce v řízení o zajištění a v řízení o mezinárodní ochraně, žalobce uvádí, že v řízení o zajištění nebyl povinen uvést důvody svého útěku ze země. Policie se ho na tyto ani neptala, a výslech se těchto okolností ani netýkal. Nemůže mu být proto přičteno k tíži, že policii nepopsal svůj strach pronásledování v zemi původu z důvodu krevní msty. Také z tohoto údajného rozporu nemůže být učiněn závěr, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová s cílem vyhnout se vyhoštění.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný nezohlednil délku jeho předchozího zajištění v ZZC v trvání 60 dnů (od 28. 11. 2014 do 27. 1. 2015). Podle názoru žalobce měla být délka jeho povinnost setrvat v ZZC počítána od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 28. 11. 2014, a ne od okamžiku vydání rozhodnutí, tj. od 27. 1. 2015, jak tomu je v projednávaném případě. Dále žalobce namítá, že zákonná ustanovení, která upravují zajištění podle § 129 a § 124 zákona o pobytu cizinců a povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a zákona o azylu, nejsou dostatečně jasná a předvídatelná, aby splňovala požadavek na kvalitu zákona, protože z nich jasně neplyne, od kdy se má délka zajištění počítat. Žalobce rovněž uvádí, že Evropský soud pro lidská práva opakovaně judikoval, že vnitrostátní zákon dovolující zbavení svobody musí být dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo riziku svévole, jež je s čl. 5 Úmluvy neslučitelná. V tomto bodě pak žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. 6 As 146/2013).

Žalobce dále upřesňuje, že byl zbaven svobody od 28. 11. 2014, a to třemi různými rozhodnutími podle tří různých ustanovení zákona, nachází se stále ale v tom samém zařízení. Poprvé byl zajištěn na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody (z této doby uplynulo 49 dní), pak byl znovu zajištěn na 90 dní od okamžiku omezení osobní svobody (z této doby uplynulo 11 dní), a posléze mu byla uložena povinnost setrvat v ZZC na 120 dní od okamžiku vydání rozhodnutí. Celkově tedy může v ZZC zůstat zajištěn 180 dní ode dne omezení svobody. Žalobce se domnívá, že uvedená situace je značně nepřehledná i pro osobu znalou české právní úpravy a nemůže být považována za jasnou a předvídatelnou pro cizince, který nemluví česky a neovládá zdejší předpisy. Z toho důvodu se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost pro rozpor s čl. 5 odst. 1 Úmluvy a čl. 8 Listiny.

Žalobce dále namítá zneužití správní úvahy žalovaným při stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC, neboť odůvodnění žalovaného, že žalobce nevlastní cestovní doklad ani vízum, vědomě porušuje právní předpisy a „doba 120 dnů je v tomto případě využita s nutností v podobě zamezení dalšího narušení veřejného pořádku ze strany cizince“ dle

názoru žalobce nesplňuje základní nároky na odůvodnění délky zbavení osobní svobody, a navíc žalovaný podle něj zneužil správní úvahy, když rozhodl o uložení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC. V tomto bodě žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 7 Azs 193/2014.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil.

Žalovaný předně uvádí, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí bylo již ukončeno, a to dne 18. 2. 2015, neboť bylo vydáno rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, kterým byla žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Ve shodě s judikaturou NSS (viz rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 1 Azs 136/2014 - 31), tímto dnem napadené rozhodnutí pozbylo platnost. Žalobce je v současné době zajištěn na základě rozhodnutí Policie ČR OCP Ústí nad Labem, ze dne 18. 2. 2015, č. j. KRPU-266741/ČJ-2014-040022.

K námitce žalobce týkající se nejasností při počítání doby zajištění žalovaný uvádí, že judikatura soudů, zejména NSS, obsahuje řadu rozhodnutí, ve kterých se soudy zabývaly výkladem vzájemného vztahu zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu a institutu „přezajišťování“, kdy je cizinec zajištěn v režimu různých zákonů, přestože na sebe tyto instituty přímo navazují. Kromě výše uvedeného rozhodnutí NSS se jedná například též o rozhodnutí ze dne 30. 1. 2015, č. j. 4 Azs 228/2014 - 34, či o rozhodnutí ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014 - 48, v nichž NSS výslovně stanovil, že „*§ 125 zákona o pobytu cizinců obecně omezuje maximální dobu zajištění na 180 dní a do této doby se také započítává doba zajištění podle § 46a zákona o azylu. Oproti tomu se do zvláštní doby zajištění podle § 46a zákona o azylu nezapočítává doba předchozího zajištění podle zákona o pobytu cizinců*“. Žalovaný je toho názoru, že tedy v tomto směru nijak nepochybil, když žalobci vydal rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC po dobu 120 dní.

Pokud žalobce namítá, že příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu nesplňují požadavek na kvalitu zákona, pak z jeho tvrzení není žalovanému patrné, čeho se domáhá. Platí presumpce správnosti veřejnoprávních normativních aktů. K předvídatelnosti rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2015, č. j. 4 Azs 228/2014 - 34, a trvá na tom, že čl. 5 Úmluvy ani čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod porušen nebyl a žalobce byl zbaven osobní svobody v souladu se zákonem i mezinárodními závazky České republiky (dále jen „ČR“).

Žalobce sice byl zbaven svobody třemi (nyní již čtyřmi) různými rozhodnutími správních orgánů, nicméně příslušné správní orgány postupovaly v intencích zákona a aplikovaly příslušné právní normy. Pokud se tato situace jeví žalobci jako nepřehledná, a namítá, že česká právní úprava není dostatečně jasná a předvídatelná pro cizince, který nemluví česky a neovládá zdejší předpisy a žádá proto zrušení rozhodnutí pro nezákonnost, pak takovýto argument je dle názoru žalovaného třeba odmítnout, neboť ČR jistě není povinná přizpůsobovat svůj právní řád jazykovým schopnostem a právnímu povědomí jednotlivých cizinců, ostatně takový požadavek by vedl ke zcela absurdním závěrům. Jakýkoliv cizinec by se mohl domáhat zrušení rozhodnutí správních orgánů ČR, protože mu nebyl dostatečným způsobem znám obsah právní normy, případně by mu nastalá situace připadala příliš

nepřehledná či složitá. Nadto je patrné, že žalobce, ač neznalý jazyka a místních poměrů, byl bez větších obtíží schopen podat sofistikovanou žalobu sepsanou v českém jazyce.

S námitkou nedostatečného odůvodnění rozhodnutí s ohledem na závěr, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, se žalovaný neztotožňuje. Z rozhodnutí žalovaného je dle jeho názoru plně seznatelné, jaké skutečnosti byly vzaty do úvahy při rozhodování o nutnosti uložit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu existence nebezpečí pro veřejný pořádek, tyto skutečnosti jsou v rozhodnutí označeny konkrétně a individualizovaně k osobě žalobce.

Žalovaný uvádí, že žalobce byl dne 27. 11. 2014 kontrolován hlídkou Policie ČR v linkovém autobuse do SRN, přičemž se prokázal pouze identifikační kartou Kosova. Nebyl ale schopen předložit cestovní doklad ani vízum, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Následnou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR bylo zjištěno, že žalobce prochází v Schengenském informačním systému jako nežádoucí osoba a má zákaz vstupu do schengenského prostoru – je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko - s platností od 6. 11. 2014 do 5. 11. 2017. Do záznamu o podání vysvětlení žalobce dne 28. 11. 2014 za přítomnosti tlumočníka uvedl, že si je vědom svého nelegálního vstupu a pobytu na území Schengenu, žádný cestovní doklad nikdy nevlastnil, cestoval z Kosova skrytý v kamionu až do Vídně, odkud následně jel autobusem přes ČR s cílem dorazit do SRN. V Kosovu má celou svoji rodinu, na území EU nemá žádné rodinné vazby, jako důvod vstupu na území EU žalobce uvedl, že je v Kosovu velká nezaměstnanost, zadlužil se, nemá jak peníze splácet a má strach o své zdraví a život, neboť je v Kosovu hodně lichvářů. Dále bylo zjištěno, že žalobce neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu ve Švédsku. Žalobce tedy pobýval na území ČR nejen v rozporu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ale též v rozporu s Nařízením Rady (ES) č. 539/2001 a Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 (dále jen „Nařízení“). Žalobce byl na základě výše uvedeného zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Po skončení tzv. Dublinského řízení, kdy maďarská strana zamítla žádost o přijetí cizince, byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů od omezení osobní svobody. Maďarská strana dále Policii ČR informovala, že žalobce v Maďarsku nežádal o mezinárodní ochranu, dne 13. 10. 2014 byl zadržen maďarskými orgány pro nelegální vstup ze Srbska, umístěn do detence a deportován z Maďarska leteckou cestou z Budapešti do Kosova dne 5. 11. 2014.

Za situace, kdy byl žalobce dne 5. 11. 2014 deportován letecky z Maďarska do Kosova a již dne 27. 11. 2014 byl zadržen na území ČR, je podle žalovaného s podivem, když žalobce tvrdí, že si nebyl vědom zákazu vstupu na území Schengenského prostoru. Ostatně žalobce uvedl, že si byl vědom, že není oprávněn překročit hranice EU bez platného cestovního dokladu a patřičného víza, o čemž vypovídá i jím zvolený způsob přepravy. Žalovaný je toho názoru, že ve svém rozhodnutí podrobně popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu a zákazu vstupu na území Schengenského prostoru představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (např. rozhodnutí NSS ze dne 17. 9. 2014, č. j. 5 Azs 13/2013-30). Zvolené opatření žalovaný považuje za přiměřené okolnostem. Žalobce je zdravý dospělý muž, celá

jeho rodina žije v Kosovu, územím ČR pouze projížděl, není zde tedy integrován a nemá zde žádné rodinné ani sociální vazby. Žalovaný má za to, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti jednotlivě a zejména pak v jejich souhrnu je jeho závěr, že tyto skutečnosti svědčí o tom, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, zcela na místě a je z výčtu předchozího protiprávního chování žalobce zcela zřejmý. K aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje i shledání nebezpečí pro veřejný pořádek (nikoli až jeho narušení). V případě žalobce je pak závěr s poukazem na konkrétní zjištěné skutečnosti dle názoru žalovaného dostatečně odůvodněn.

Žalovaný dále podotýká, že žalobce sice nemusí být povinen uvádět policii důvody svého útěku ze země, ale též není oprávněn státním orgánům ČR lhát, či jim uvádět nepravdivá a zkreslená data. Takové chování vypovídá o věrohodnosti žalobcových tvrzení, ostatně jak judikoval též NSS, otázka věrohodnosti je především v situaci důkazní nouze, kdy správní orgán vychází především z tvrzení cizince, velice podstatná a správní orgán je povinen se otázkou věrohodnosti žalobce zabývat.

K námitce týkající se maximální stanovené doby zajištění na 120 dní žalovaný uvádí, že má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, a které svědčí pro závěr žalovaného, že vzhledem ke všem uvedeným zjištěním se při svém rozhodování od maximální doby určené zákonem o azylu neodchýlil. Kromě jiných v rozhodnutí obsažených důvodů je patrné, že žalobce v současné době nedisponuje platným cestovním pasem, který tedy bude zapotřebí obstarat, což je v souladu s názorem Krajského soudu v Praze důvod, který lze akceptovat jako důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC po maximální dobu (viz rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2014, č. j. 44 A 40/2014-22, str. 5).

Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný v souladu s judikaturou NSS předchozí dobu zajištění žalobce při svém rozhodování nezohledňuje. Pokud jde o předpokládanou délku řízení ve věci mezinárodní ochrany, rozhodnutí o mezinárodní ochraně nabylo právní moci dne 18. 2. 2015, žalobce tedy setrval v ZZC na základě napadeného rozhodnutí 22 dní, dnem nabytí právní moci rozhodnutí o mezinárodní ochraně byla ukončena platnost napadeného rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC (srov. rozhodnutí NSS č. j. 1 Azs 136/2014 – 31).

Námítky uvedené v žalobě považuje žalovaný za nedůvodné, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 16. 1. 2015 rozhodnutím Policie ČR zajištěn a následně umístěn do ZZC. Šetřením Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobce se na území ČR zdržuje bez platného cestovního dokladu a bez povolení pobytu.

Rovněž bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území ČR dne 27. 11. 2014 autobusem z Vídně, kam přijel ukrytý v kamionu. Odtud cestoval přes ČR do Spolkové republiky Německo, která byla jeho cílem a kde chtěl, jak uvedl, požádat o azyl. V rozporu s tímto tvrzením však žalobce dne 26. 1. 2015 požádal o mezinárodní ochranu v ČR. Do žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že cílem jeho cesty byla nějaká země, kde by mohl požádat o mezinárodní ochranu. Na dotaz, proč tedy nepožádal o mezinárodní ochranu již v Rakousku, žalobce odpověděl, že mu převaděč zakoupil jízdenku do Hamburku; proto tam jel. Žalobce

dále uvedl, že o azyl požádal již v roce 2009 ve Švédsku a v r. 2014 v Maďarsku, kde vzal svou žádost zpět. O zákazu vstupu na území schengenského prostoru údajně nevěděl.

Do protokolu sepsaného na Policii ČR žalobce uvedl, že do Kosova se nechce vrátit kvůli nezaměstnanosti a strachu z lichvářů, kterým dluží peníze. Při sepisování žádosti o mezinárodní ochranu žalobce jako důvod žádosti uvedl strach z krevní msty. Na dotaz, proč žalobce tento důvod neuvedl do protokolu sepsaného na Policii ČR, žalobce uvedl, že se jej neptali.

Žalobce je svobodný, dosáhl středoškolského vzdělání, vystudoval hotelovou školu. Na území Evropské unie nemá žádné rodinné vazby, celá rodina žije v Kosovu. Dne 26. 1. 2015 žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

K první námitce, v níž žalobce poukazuje na nezákonnost napadeného rozhodnutí proto, že nezohledňuje délku předchozího zajištění žalobce, odkazuje soud (ve shodě s žalovaným) na již ustálenou judikaturu, např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014 – 48, podle kterého „§ 125 zákona o pobytu cizinců obecně omezuje maximální dobu zajištění na 180 dní a do této doby se také započítává doba zajištění podle § 46a zákona o azylu. Oproti tomu se do zvláštní doby zajištění podle § 46a zákona o azylu nezapočítává doba předchozího zajištění podle zákona o pobytu cizinců.“

Soud z žaloby a k ní připojených příloh, jakož i z napadeného rozhodnutí a správního spisu zjistil, že žalobce byl poprvé zajištěn rozhodnutím Policie ČR, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 11. 2014, č. j. KRPU-266741-15/ČJ-2014-040022-DB-ZZ, podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle shora uvedeného Nařízení na dobu 90 dnů. Podruhé byl žalobce zajištěn rozhodnutím téhož orgánu Policie ČR ze dne 16. 1. 2015, č. j. KRPU-266741-15/ČJ-2014-040022-ZZ, rovněž na dobu 90 dnů, tentokrát podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy za účelem správního vyhoštění. Dne 23. 1. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně. Následně byla žalobci žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 1. 2015 uložena povinnost setrvat v ZZC po dobu 120 dnů. Z uvedeného přehledu plyne a uvádí to i sám žalobce, že z prvního zajištění uplynulo od okamžiku omezení osobní svobody 49 dní, z druhého zajištění uplynulo 11 dní (dohromady 60 dní). Uložil-li žalovaný žalobci povinnost setrvat v ZZC po maximální dobu 120 dnů, neporušil zákon, neboť celkový součet (60 + 120) činí 180 dní omezení osobní svobody žalobce, jak umožňuje § 125 zákona o pobytu cizinců. Uvedená námitka je proto nedůvodná. Rovněž nedůvodná je výhrada nesrozumitelnosti a nepředvídatelnosti právní úpravy, neboť ta přímo počítá s možností „přezajištění“ podle zákona o pobytu cizinců na zajištění podle zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného proto není ani v rozporu s Úmluvou. Nadto je soud toho názoru, že cizinec, který je zajištěn v ZZC, a již vypovídal před orgány Policie ČR, musí být alespoň v minimálním rozsahu srozuměn s právní úpravou pobytu cizinců na území ČR prostřednictvím jemu vydaných rozhodnutí o zajištění, potažmo o povinnosti setrvat v ZZC. Soud se v tomto směru bez výhrad přiklání k názoru žalovaného, že právní normy nelze přizpůsobovat jazykovým schopnostem a právnímu povědomí cizinců, neboť v takovém případě by se každý cizinec mohl domáhat zrušení rozhodnutí orgánů ČR, protože jim nerozuměl, což by bylo zcela absurdní.

Nad rámec právě uvedeného konstatuje soud, že nepřehlédl, že žalovaný ve druhém odstavci na straně 2 napadeného rozhodnutí nesprávně uvádí, resp. přebírá z rozhodnutí Policie ČR o zajištění, že žalobce byl kontrolován Policií ČR dne 27. 10. 2014, ač ve skutečnosti proběhla kontrola dne 27. 11. 2014. Uvedené pochybení je však pouze chybou v psaní, jež nemohla mít vliv na jinak správná skutková zjištění, když v předposlední větě téže strany již žalovaný správně uvádí, že žalobce pobývá na území ČR ode dne 27. 11. 2014, což koresponduje vlastním tvrzením žalobce.

V druhé žalobní námitce žalobce brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou, neboť žalovaný uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC nejenom na základě nelegálního vstupu na území ČR, ale s přihlédnutím ke všem dalším konkrétním a individuálním okolnostem dané věci. Žalobce byl dne 5. 11. 2014 deportován z Maďarska do Kosova. Deportace žalobce z Maďarska, jež je rovněž členským státem Evropské unie, zpět do Kosova, je jasným dokladem toho, že žalobce musel vědět, že na území členských států Evropské unie nemůže vstoupit bez příslušných dokladů a povolení. Přesto z Kosova, i přes zákaz vstupu do Schengenského prostoru a pobytu bez cestovního pasu a příslušných povolení k pobytu, záhy (již dne 26. 11. 2014) znovu vycestoval ukrytý v nákladním prostoru kamionu. Sama tato okolnost svědčí o tom, že žalobce nutně musel vědět, že postupuje v rozporu s právními předpisy, neboť v opačném případě by si k cestě z Kosova zvolil jiný, legální způsob přepravy. V tomto nedovoleném chování pokračoval i po přicestování do Vídně (do Schengenského prostoru), odkud směřoval přes ČR do Spolkové republiky Německo. Celkové jednání žalobce tak zjevně odporuje zákazu vstupu do Schengenského prostoru a veřejnému pořádku nastavenému pravidly plynoucími ze zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu. Žalovaný proto v popsáném jednání žalobce zcela důvodně shledal nebezpečí pro veřejný pořádek, přičemž tento svůj závěr v napadeném rozhodnutí dostatečně jasně a srozumitelně odůvodnil. Nadto nemá žalobce k ČR žádné osobní vazby, celá jeho rodina žije v Kosovu. Nelze proto usuzovat na jakoukoli integraci žalobce do české společnosti. Také z těchto důvodů neodporuje rozhodnutí žalovaného zákona ani Úmluvě.

Důvodná není ani poslední výhrada, v níž žalobce nesouhlasí s maximální délkou doby, po kterou je povinen setrvat v ZZC, kterou považuje za nepřiměřenou a bez náležitého odůvodnění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvádí, jaké okolnosti vzal v úvahu. Především to byl vědomě nelegální vstup žalobce do Schengenského prostoru a skutečnost, že žalobce nevlastní platný cestovní doklad a povolení, které by ho opravňovalo k pobytu, čímž zjevně nerespektuje veřejný pořádek a právní řád ČR. Z tohoto hlediska se potřeba uložení omezení osobní svobody žalobce v trvání 120 dnů jeví jako důvodná a přiměřená. Soud proto konstatuje, že žalovaný úvahu o maximální délce doby vystavěl na konkrétních a specifických okolnostech daného případu a že ani v tomto směru není rozhodnutí žalovaného v rozporu s právními předpisy. Ostatně jak plyne z vyjádření žalovaného a připojeného rozhodnutí ze dne 27. 1. 2015, č. j. OAM-15/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, skončila právní mocí tohoto rozhodnutí povinnost žalobce setrvat v ZZC.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, jemuž by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2015

JUDr. Věra Š i m ů n k o v á, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 18. 3. 2015 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a § 46a odst. 6 zákona o azylu].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková